

בקבוק / אתגר קרת

שני אנשים יושבים יחד בפאב. אחד מהם לומד איזה משהו באוניברסיטה, השני דופק על גיטרה פעם ביום, ומחזיק מעצמו מוזיקאי. הם שתו כבר שתי בירות, הם מתכוננים לשתות לפחות עוד שתיים. הוזה שלומד באוניברסיטה בדיוק בדיכאון, כי הוא מאוהב בשותפה שלו לדירה, ולשותפה שלו יש חבר אוזניון שישן אצלהם כל לילה, ובבקרים, כשהם נתקלים בטעות במיטבח, עושה לזה מהאוניברסיטה פרצופים של משתתף-בצער, שזה רק עוד יותר מביא לו את הדיכאון. ההיא, בעצמה, דווקא לא קולטת שהוא בעניין שלה, או שאולי קולטת ועושה כאילו שלא. אבל החבר, כל פעם שהוא פוגש אותו במסדרון מביא מין משיכה כזאת בכתפיים, כאילו אומר, 'מה-אני-אעשה-שהיא-הלכה-עלי-ולא-עלייך-פייר-אני-אפילו-לא-ממש-חזק-בקטע-שלה'.

'תעבור דירה,' מציע לו הזה שמחזיק מעצמו מוזיקאי, הוא, יש לו היסטוריה של להתחמק מעימותים. פתאום, באמצע השיחה, מגיע איזה אחד שיכור עם קוקו שהם לא פגשו אף-פעם ומציע לזה שלומד באוניברסיטה התערבות על מאה שקל שהוא מצליח להכניס את החבר שלו, הגיטריסט, לתוך בקבוק. הוזה מהאוניברסיטה מסכים ישר להתערבות, שנשמעת על פניה קצת אידיוטית, ותוך שניה הקוקו מכניס את הגיטריסט לבקבוק ריק של 'גולדסטאר'. לזה מהאוניברסיטה אין הרבה כסף מיותר, אבל מה שפייר-פייר, הוא מוציא את המאה שקל, משלם, וממשיך לבהות בקיר ולרחם על עצמו. 'תגיד לו משהו,' צועק לו החבר שלו מתוך הבקבוק 'נו כבר, תגיד. מהר, לפני שהוא הולך.' 'להגיד לו מה?' שואל הזה שלומד באוניברסיטה. 'שיוציא אותי. עכשיו. מהבקבוק, נו.' אבל עד שהוזה מהאוניברסיטה קולט, הקוקו כבר חתך משם. אז הוא משלם, לוקח את חברו הטוב בבקבוק, עוצר מונית, וביחד הם נוסעים לחפש את הקוקו. מה שבטוח זה שהקוקו, לא נראה אחד שהשתכר בטעות, הוא היה שיכור מקצועי. אז ככה הם עוברים פאב-פאב. ובכל מקום שעוברים שותים עוד איזה דרינק, שלא ירגישו שבאו סתם. הוזה שלומד באוניברסיטה, מוריד אותם במכה, ומדרינק לדרינק רק עוד יותר מרחם על עצמו, והוזה בבקבוק שותה עם קש, אין לו הרבה ברירות.

בחמש בבוקר, כשהם מוצאים את הקוקו בפאב על-יד ירמיהו שניהם
כבר שפוכים לגמרי. גם זה עם הקוקו שפוך, וגם נורא לא נעים לו.
ישר הוא מבקש סליחה, ומוציא את הגיטריסט מהבקבוק. הקטע הזה
ששכח את הבנאדם בפנים גורם לו להרגיש נבוכ אז הוא מזמין אותם

לעוד דרינק, אחרון. הם מדברים קצת, והקוקו מספר שאת הטריק הזה
של להכניס ולהוציא מבקבוקים לימד אותו איזה פניי אחד שפגש
בתאילנד, מסתבר שבפינלנד הטריק הזה בכלל נחשב כסף קטן. ומאז,
כל פעם שהקוקו הולך לשתות ונתקע בלי מזומנים, הוא מביא אותה
בהתערבות. והקוקו אפילו מלמד אותם איך עושים את הטריק, מרוב
שהוא מרגיש נבוכ. האמת? מהרגע שעולים על הפטנט, זה מדהים כמה
שזה קל.

עד שהזה שלומד משהו באוניברסיטה מגיע הביתה, השמש כבר כמעט
זורחת. ולפני שהוא אפילו מספיק לנסות להכניס את המפתח למנעול
של הדלת, היא נפתחת, ומולו עומד האוזניון, כולו רחוק
ומגולח, כשהוא בדיוק בדרך לעבודה. לפני שהאוזניון יורד
במדרגות הוא עוד מספיק לזרוק לשותף השיכור של החברה שלו מבט
של 'איך-לא-נעים-לי-אני-יודע-שזה-שהלכת-לדפוק-את-הראש
בחוץ-זה-רק-בגללה.' והזה שלומד באוניברסיטה זוחל בשקט לחדר
שלו, ובדרך עוד מספיק להציץ על השותפה שלו, אבישג, ככה קוראים
לה, שישנה בחדר שלה מכורבלת עם הפה חצי פתוח, כמו תינוק. יש
לה יופי מיוחד כזה עכשיו, רגוע. יופי שיש רק לישנים, אבל לא
לכולם. ולרגע יש לו חשק לקחת אותה ככה, כמו שהיא, להכניס אותה
לבקבוק ולשמור אותה ליד המיטה שלו, כמו הבקבוקים האלה עם
הציורים בחול, שפעם היו מביאים מסיני. כמו האור הקטן של
ילדים שמפחדים לישון בחושך לבד.